

A három, Schmied által tervezett fém- és üvegasztalból álló installáció a posztmodern építészet formáit és anyagait idézi: a hullámzó lábak mintha éppen elmászni próbálnának a nyolcvanas évekbeli irodaházak miliójeire emlékeztető barna üveglapok alól. Az üvegfelületek és a rajtuk elhelyezett tükrök a makettek nem szokványos nézetekből láttatják, utalva arra, hogy Rajk építészetében minden elemnek ugyanolyan jelentőséget tulajdonított. A hierarchikus felépítéssel ellentétben – amikor a homlokzat vagy az épület egy központi eleme nagyobb jelentőséggel bír – Rajk egyenrangúan kezelte terveinek apró részleteit is, melyek hasonlóan extrémek voltak, mint a teljes szerkezet.

Az *Egy békés hely* léptékei – csakúgy mint Rajk László építészeti elképzeléseiben – nincsenek meghatározva. A váltakozó nézőpontok és a formák játéka arra ösztönöznek, hogy elképzeljük, milyen lett volna, ha Rajk víziói mind megvalósulnak, és egy hasonlóan mozgalmas városi környezetben élénk.

Az olyan terek, melyek funkciója nincs definiálva, nem csupán a fantáziát tartják mozgásban, hanem az emberi viselkedésnek is szabad utat engednek. Ha nem tudjuk, hogy mi az adott hely rendeltetése, akkor az sincs előírva, hogy mit szabad csinálni és mit nem. Schmied és Rajk munkáiban az építészetről való absztrakt gondolkodás és a téralkotásban rejlő művészeti potenciál bontakozik ki. Schmied installációi a hétköznapi városi környezetből szakítanak ki, és arra buzdítanak, hogy a térben szabadon mozogva részt vegyünk e kötetlen gondolatkísérletben. Hasonlóan ahhoz, ahogy Rajk térfoglalásra biztatja a Lehel piac árusait és vásárlóit, amikor rájuk bízta, hogy a tér funkcióit kitalálják, így a hely birtokba vétele és használati módja organikusan alakulhat.

A felejtés mint önvédelmi reflex

A történelmi emlékezetet a traumákkal teli huszadik századi múlttal való személyes találkozásokkal ütközteti munkáiban a Kis Varsó (Gálik András, Havas Bálint) művészpáros. Elfeledett emlékműveket emelnek ki a városi térből, hogy új környezetbe